Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 429 van 22 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore bij advocaat P. KAYIMBA KISENGA**
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 september 2026 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan, worden in de nota als volgt opgelijst:

"Verzoeker, van Congolese nationaliteit, kwam op 12.09.2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem) met vlucht SN358 vanuit Kinshasa.
Hij was in het bezit van geldig Congolees paspoort met nr. (…), afgegeven te Minaffet op 14.02.2026, voorzien van een Schengenvisum type C, met nr. (…) afgegeven door de Belgische autoriteiten te Kinshasa voor een duur van 90 dagen en geldig van 05.08.2026 tot 13.11.2026.
Hij was in het bezit van een terugkeerticket naar Kinshasa op 25.09.2026".

1.2. Verweerder trof op 12 september 2026 een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

"TERUGDRIJVING
Op ... om ... uur, aan de grensdoorlaatpost ..,
werd door ondergetekende, ...
de heer :
naam E. voornaam B. O.
geboren op 12.02.2005 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [….]
houder van het document paspoort nummer (…)
afgegeven te Congo (Dem. Rep.) - Minaffet op : 14.02.2024
houder van het visum nr. (…) van het type C afgegeven door Belgische autoriteiten te Kinshasa
geldig van 05.08.2026 tot 13.11.2028
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : [….]
Aangekomen met vliegtuig vluchtnr. SN358 afkomstig uit Kinshasa, en zal teruggedreven worden naar Kinshasa, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
x(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:
Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen en dit voor de periode van 12/09/2026 tot 25/09/2026. Het is de eerste maal dat hij Europa/België bezoekt.
Betrokkene verklaart hier niemand te kennen. Hij verklaart dat hij enkel in België zal verblijven en dat hij het Atonium en de Notre Dame wil bezoeken. Verder kan hij geen enkele bezienswaardigheid of stad benoemen in België. Wanneer hem verteld wordt dat de Notre Dame zich in Frankrijk bevindt, zegt hij dat zijn vrienden deze bezocht hadden en dat hij dat ook wel interessant vond. Betrokkene is niet in het bezit van enige vorm van documentatie voor de inplanning van zijn reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie)."

1.3. Verweerder trof op 12 september 2026 tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM
Geachte Meneer E., B. O
De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]
Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,
Heeft / hebben / werd
uw visum onderzocht. Nummer (…), afgegeven: 21.07.2026.
het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)
Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen en dit voor de periode van 12/09/2026 tot 25/09/2026. Het is de eerste maal dat hij Europa/België bezoekt. Betrokkene verklaart hier niemand te kennen.
Hij verklaart dat hij enkel in België zal verblijven en dat hij het Atonium en de Notre Dame wil bezoeken. Verder kan hij geen enkele bezienswaardigheid of stad benoemen in België. Wanneer hem verteld wordt dat de Notre Dame zich in Frankrijk bevindt, zegt hij dat zijn vrienden deze bezocht hadden en dat hij dat ook wel interessant vond. Betrokkene is niet in het bezit van enige vorm van documentatie voor de inplanning van zijn reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie)."

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen beslissingen genomen in het kader van een grensprocedure. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

Overeenkomstig artikel 2.31, §5, van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving automatisch geschorst, tijdens het onderzoek van een tijdig ingediende beroep, wat te dezen het geval is.

De uitleg in het verzoekschrift over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet dienstig. Dit is inherent aan de vroegere UDN-procedure vervat in artikel 39/82, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die opgeheven is (*cfr.* artikel 5.1, § 1, 3. van de RvV-wet).

2.2. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 8 van verordening (EU) 2016/399 en van de artikelen 14, 21, 30, 32 en 34 van verordening (EG) nr. 810/2009. Tevens werpt hij de schending op van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van het recht om te worden gehoord. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissingen behept zijn met een kennelijke beoordelingsfout [vrije vertaling van *"V. MOYEN UNIQUE Pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ; de l'article 62 et de l'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 6 et 8 du règlement (UE) 2016/399 ; des articles 14, 21, 30, 32 et 34 du règlement (CE) n° 810/2009 ; du devoir de minutie, des principes du raisonnable et de proportionnalité, du droit d'être entendu et de l'erreur manifeste d'appréciation"*].

Verzoeker werkt zijn betoog uit in vier onderdelen.

- in een eerste onderdeel betoogt hij onder het kopje *"ERREUR FACTUELLE ET DÉFAUT DE MINUTIE* " ["feitelijke vergissing en gebrek aan zorgvuldigheidsplicht"] als volgt:

"Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 exigent une motivation exacte, pertinente, individualisée et suffisante.
Le devoir de minutie impose à l'administration de rechercher les renseignements nécessaires et de prendre en considération tous les éléments pertinents avant de statuer. Le contrôle de légalité commande également de vérifier que l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier et n'en a pas donné une interprétation manifestement déraisonnable.
Il convient à cet égard de distinguer deux obligations cumulatives, toutes deux méconnues en l'espèce. D'une part, la motivation formelle, qui impose que l'acte fasse apparaître, de façon claire et vérifiable, les considérations de fait qui le fondent. D'autre part, la motivation matérielle, qui impose que ces considérations de fait soient elles-mêmes exactes et correspondent à la réalité du dossier. Une motivation peut être formellement claire et pourtant matériellement inexacte ; c'est précisément ce qui s'est produit ici, la partie adverse ayant énoncé, de façon parfaitement intelligible, un constat qui ne correspond pas à la réalité du dossier.
Le devoir de minutie ne se limite pas à une obligation passive de ne pas ignorer ce qui figure déjà au dossier : il impose une démarche active de vérification lorsque l'administré signale, au moment même du contrôle, l'existence d'un élément de nature à éclairer la décision.
L'article 14 du code des visas met certes à la charge du voyageur la production des justificatifs relatifs à l'objet de son séjour ; mais lorsque cette charge est assumée lorsque le document existe, est signalé et est immédiatement consultable, l'obligation se déplace vers l'administration, à qui il incombe alors de l'examiner avant d'en tirer des conséquences. Ne pas le faire revient à faire peser sur le requérant une preuve qu'il a pourtant rapportée, mais que l'autorité a choisi de ne pas regarder.
La décision affirme que le requérant ne disposait « d'aucune forme de documentation pour l'établissement de son voyage, telle que plans de ville, brochures de voyage ou toute autre forme d'information ». Cette affirmation ne constitue pas un motif accessoire ou surabondant parmi d'autres : elle est le motif unique et déterminant du refoulement comme du retrait de visa, les deux décisions étant intégralement construites autour du constat d'une absence totale de documentation touristique. Aucun autre grief distinct, quant aux moyens de subsistance, à la durée du séjour ou à la garantie de retour n'est invoqué à titre autonome.
Il en résulte que la seule inexactitude de cette prémisse, à elle seule, prive les deux décisions de tout fondement et suffit à emporter leur annulation, sans qu'il soit besoin d'examiner si d'autres éléments auraient pu, par ailleurs, justifier une appréciation différente.

Cette affirmation est directement contredite par le programme touristique nominatif et illustré préparé pour Monsieur E., dont une reproduction était présente dans son téléphone au moment du contrôle.
Un document numérique n'est pas moins une documentation touristique parce qu'il n'est pas imprimé. Il est désormais usuel qu'un voyageur conserve son itinéraire, ses cartes, ses réservations et ses recherches dans son téléphone. L'autorité ne pouvait assimiler l'absence de brochures papier à l'absence de tout projet de voyage sans examiner le support numérique expressément signalé.
Elle pouvait consulter immédiatement ce plan et interroger le requérant sur ses étapes. Elle ne l'a pas fait. Elle a ainsi omis l'élément le plus pertinent pour répondre à la question qu'elle prétendait instruire.
Cette carence est déterminante : l'absence alléguée de documentation constitue le coeur de la motivation. L'administration a transformé son absence d'examen en une absence de preuve.
La motivation ne permet pas de savoir si le requérant a été invité à ouvrir le document, si un agent l'a consulté, quelles étapes y figuraient, ni pour quelle raison il aurait été écarté. Une motivation qui passe sous silence l'élément directement contraire au constat retenu n'est ni exacte, ni complète, ni adéquate.
Le Conseil a déjà sanctionné une motivation qui s'abstenait d'évoquer un document produit par le demandeur et directement pertinent pour apprécier l'objet et les conditions de son séjour. Il a jugé qu'une motivation reposant uniquement sur la situation d'une tierce personne, sans considération pour les pièces propres au demandeur, était inadéquate dès lors qu'elle ne reflétait pas un examen minutieux de la demande fondé sur sa situation individuelle (C.C.E., arrêt n° 307.881 du 6 juin 2024).
Le Conseil y a précisément relevé, à propos d'une lettre d'invitation produite par le requérant et dont la partie adverse « n'évoque nullement » l'existence dans sa motivation, que la décision attaquée en devenait, de ce seul fait, inadéquate, sans qu'il y ait lieu d'examiner plus avant les autres développements du moyen dès lors que ce seul constat suffisait à justifier l'annulation.
Cet enseignement est directement transposable en l'espèce. Monsieur E.B.O. disposait d'un véritable programme touristique, nominatif, illustré et circonstancié, conservé dans son téléphone et consacré aux lieux qu'il entendait visiter à Bruxelles. En affirmant pourtant qu'il ne possédait aucune documentation touristique, sans évoquer ni examiner ce programme, la partie défenderesse a ignoré une pièce déterminante du dossier. Une telle motivation, fondée sur une prémisse matériellement inexacte et faisant abstraction d'un élément propre à la situation du requérant, ne procède manifestement pas de l'examen minutieux, concret et individualisé exigé de l'autorité administrative.
À l'instar de ce qu'a jugé le Conseil dans son arrêt n° 307.881 du 6 juin 2024, cette carence suffit à établir le caractère inadéquat de la motivation et l'illégalité des décisions entreprises.
Que l'on objecte que l'agent verbalisant n'était pas tenu de consulter spontanément le téléphone d'un voyageur ne change rien à l'analyse. Le requérant ne demande pas qu'il soit reconnu à l'administration une obligation générale et systématique de fouiller les appareils électroniques des personnes contrôlées. Il fait valoir une obligation bien plus circonscrite : lorsqu'un élément de preuve est spontanément signalé par l'administré comme répondant précisément au grief qui lui est opposé, et que sa consultation ne requiert qu'un geste minimal, ouvrir une application, faire défiler quelques photographies, le refus de l'examiner avant de conclure à l'absence totale de documentation constitue un manquement au devoir de minutie, a fortiori lorsque les conséquences de cette conclusion sont aussi lourdes que le refoulement, le retrait d'un visa et la privation de liberté. Le coût de la vérification omise était dérisoire au regard de la gravité de ce qui en dépendait.

- In een tweede onderdeel betoogt hij onder het kopje "*APPRÉCIATION DÉRAISONNABLE ET DISPROPORTIONNÉE" ["onredelijke en disproportionele beoordeling*"] als volgt:

"L'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 6 et 8 du Code frontières Schengen permettent une vérification concrète du but et des conditions du séjour.
Ils n'autorisent pas à exiger d'un touriste qu'il récite de mémoire, au terme d'un vol international et sous la pression du contrôle, chaque monument et chaque détail logistique, tout en refusant d'examiner le support sur lequel son itinéraire est conservé.
Le contrôle de légalité qu'exerce le Conseil sur ce type d'appréciation est certes restreint : il ne lui appartient pas de substituer sa propre évaluation du dossier à celle de l'autorité administrative. Ce contrôle, pour restreint qu'il soit, n'en demeure pas moins réel : il porte sur le point de savoir si l'autorité s'est fondée sur des données factuelles exactes, si elle les a correctement appréciées et si elle n'a pas tiré de ces données des conséquences déraisonnables. Un pouvoir discrétionnaire s'exerce sur la base des faits réels du dossier ; il ne permet pas de statuer sur la base de faits que l'autorité s'est abstenue de vérifier alors qu'ils lui étaient signalés.
Le requérant a exposé un but clair, une période déterminée, plusieurs destinations et des monuments. La remarque relative à « Notre-Dame » ne révèle, à cet égard, aucune incohérence : le programme nominatif du requérant vise sans ambiguïté l'église Notre-Dame du Sablon, à Bruxelles, dont une fiche illustrée figure parmi les sept lieux présentés. La confusion évoquée dans la décision attaquée résulte de l'absence d'examen de ce document, et non d'une contradiction dans le chef du requérant.
Il importe de souligner que cette confusion trouve elle-même son origine dans une présomption de l'agent verbalisant plutôt que dans une vérification. C'est l'agent qui a affirmé au requérant que « Notre-Dame » se

trouvait en France, présumant qu'il s'agissait de la cathédrale parisienne, sans se référer au document, pourtant disponible qui aurait permis de constater qu'il s'agissait de l'édifice bruxellois du Sablon.
Le malentendu que la décision attaquée impute au requérant est ainsi, en réalité, celui de l'administration elle-même, laquelle a préféré sa propre supposition à la vérification du document qui lui était signalé.
Le fait qu'il s'agisse de son premier voyage explique qu'il ne maîtrise pas oralement chaque détail géographique. Il ne révèle aucune intention de détourner le visa.
Cette exigence de mémorisation orale est d'autant moins raisonnable que le visa du requérant avait déjà été délivré par un poste diplomatique belge, au terme de l'examen individuel prévu par l'article 21 du code des visas, portant notamment sur la plausibilité de l'objet du séjour.
Le requérant bénéficiait ainsi d'une présomption de régularité que seule une vérification concrète, actuelle et loyale de sa situation propre pouvait écarter et non la seule circonstance qu'il ne restituait pas oralement, dans l'instant du contrôle, le contenu exact d'un document qu'il avait pourtant sur lui et qu'il proposait de montrer.
L'administration ne pouvait isoler quelques réponses orales du document qui les complétait. Elle devait apprécier l'ensemble formé par les déclarations et le programme illustré du requérant.
La partie adverse n'a pas examiné le programme personnel de Monsieur E., puis a erronément affirmé l'absence de toute documentation. Il ne s'agit pas d'apprécier la précision d'un programme examiné, mais de sanctionner le défaut d'examen du programme lui-même.
Le programme du requérant est nominatif, établi à son seul nom. Le programme du requérant détaille sept sites touristiques, chacun assorti d'une image et d'une notice.
La marge d'appréciation de l'autorité ne couvre pas une erreur dans l'établissement des faits. Un pouvoir discrétionnaire n'est pas un pouvoir arbitraire.
Dans son arrêt Koushkaki, la Cour de justice a certes reconnu aux autorités compétentes une large marge d'appréciation en matière de visa. Elle a cependant expressément précisé que cette appréciation doit porter sur la situation individuelle du demandeur, qu'elle implique l'analyse des documents présentés et des déclarations de l'intéressé et que l'examen de la demande doit être minutieux. Le doute invoqué par l'autorité doit ainsi être établi au regard de la situation générale du pays de résidence et des caractéristiques propres au demandeur, appréciées sur la base des informations qu'il a fournies (CJUE, grande chambre, 19 décembre 2013, Koushkaki, C□84/12, ECLI:EU:C:2013:862, points 56 à 63 et dispositif, point 2).
Il s'ensuit que cette marge d'appréciation ne permet aucunement à l'autorité d'occulter un élément déterminant du dossier. Elle lui impose, au contraire, de prendre effectivement en considération l'ensemble des éléments objectifs pertinents qui lui sont soumis avant de conclure à l'existence d'un doute raisonnable quant au but ou aux conditions du séjour. Une marge d'appréciation, aussi large soit-elle, ne dispense jamais l'administration d'examiner les pièces personnellement produites par l'intéressé avant d'en tirer une conclusion défavorable.
Or, en l'espèce, l'administration a prétendu que Monsieur E.B.O.ne disposait d'aucune documentation touristique, alors qu'un programme touristique nominatif, illustré et circonstancié se trouvait dans son téléphone. En faisant abstraction de ce document directement pertinent, elle n'a pas exercé sa marge d'appréciation conformément aux exigences posées par la Cour de justice : elle a statué sur une prémisse matériellement inexacte, sans examiner un élément propre à la situation individuelle du requérant et déterminant pour établir la réalité du but touristique de son séjour.
La nature même du contrôle frontalier commande une vigilance particulière de l'administration. À la différence d'un refus de visa notifié à distance, la décision de refoulement produit immédiatement ses effets, fait obstacle à l'accès au territoire et peut conduire au maintien de l'intéressé dans un lieu déterminé dans l'attente de son éloignement. La brièveté du contrôle frontalier ne saurait dès lors justifier un examen sommaire des documents présentés ; elle renforce, au contraire, l'exigence d'un examen concret, complet et individualisé, dès lors qu'une erreur d'appréciation emporte des conséquences immédiates et difficilement réparables.
Les conséquences , refoulement, retrait du visa et maintien sont particulièrement lourdes. Les fonder sur quelques réponses jugées insuffisantes, alors qu'un itinéraire immédiatement vérifiable existait, est manifestement disproportionné.
Cette disproportion s'apprécie tant au regard de l'adéquation de la mesure prise qu'au regard de sa nécessité. Le but légitimement poursuivi par le contrôle frontalier, s'assurer de la réalité et de la plausibilité du projet touristique pouvait être pleinement atteint par la simple consultation du programme signalé, ou par une question complémentaire sur son contenu.
La partie adverse disposait ainsi d'un moyen à la fois disponible, gratuit et immédiat de vérifier ce qu'elle prétendait ne pouvoir établir, avant de recourir à la mesure la plus radicale que son pouvoir d'appréciation lui permettait de prendre.
Le choix de la mesure la plus sévère, alors qu'une vérification minimale et immédiatement accessible restait inexploitée, ne satisfait ni à l'exigence de nécessité ni à celle de proportionnalité stricto sensu qui gouvernent l'exercice de tout pouvoir discrétionnaire en la matière."

- In een derde onderdeel betoogt hij onder het kopje "*DROIT D'ÊTRE ENTENDU DE MANIÈRE UTILE" ["recht om te worden gehoord op een nuttige wijze*"] als volgt:

“Le droit d'être entendu exige que l'intéressé puisse faire connaître utilement son point de vue avant l'adoption d'une décision défavorable.
Ce droit ne procède pas de la seule loi du 29 juillet 1991 ni du seul devoir de minutie invoqués dans les branches qui précèdent : il constitue, indépendamment de ceux-ci, un principe général du droit de l'Union européenne, dont le respect s'impose aux administrations des États membres chaque fois qu'elles agissent dans le champ d'application du droit de l'Union, ce qui est manifestement le cas d'un contrôle opéré sur la base du règlement (UE) 2016/399 et du règlement (CE) n° 810/2009 (C.J.U.E., Sopropé, C-349/07, 18 décembre 2008).
Il ne s'agit donc pas d'une simple exigence procédurale interne, susceptible d'être reléguée au second plan par l'urgence du contrôle frontalier, mais d'une garantie fondamentale que la partie défenderesse était tenue de respecter au même titre que n'importe quelle autre autorité administrative agissant dans le champ du droit de l'Union.
Il ne se réduit pas à la présence devant un agent. Les explications fournies et les éléments proposés doivent être effectivement reçus et examinés. Le droit d'être entendu ne serait qu'une formalité vide de sens si l'administré pouvait certes s'exprimer et présenter ses pièces, sans que l'autorité ne soit tenue d'y prêter la moindre attention avant de statuer. Entendre, au sens de ce principe, suppose nécessairement prendre en compte ce qui a été dit et montré.
Le requérant a signalé son programme touristique et sa reproduction numérique. En omettant d'en prendre connaissance, alors qu'il contenait des pages distinctes relatives à la Grand-Place, à Notre-Dame du Sablon, à l'Atomium, au Manneken-Pis, aux Galeries royales Saint-Hubert, à la rue Neuve et au quartier Matongé, puis en concluant à l'absence de documentation, l'administration a privé l'audition de tout effet utile.
Cette carence revêt une gravité particulière compte tenu du contexte dans lequel elle s'est produite. Le requérant se trouvait seul, au terme d'un vol intercontinental, face à une autorité investie du pouvoir de le priver sur-le-champ de sa liberté et de son droit d'entrer sur le territoire pour lequel il avait pourtant obtenu un visa. Dans une telle configuration d'asymétrie, où l'administré ne dispose ni du temps ni des moyens de faire valoir autrement son point de vue, la portée concrète du droit d'être entendu se mesure précisément à la diligence que l'autorité consacre aux éléments spontanément offerts par l'intéressé. Négliger un document signalé dans un tel contexte revient à vider le droit d'être entendu de toute portée pratique, alors même que c'est dans ce type de procédure expéditive qu'il est le plus nécessaire.
L'irrégularité a pu influencer le sens des décisions : si le plan avait été consulté, l'autorité aurait disposé d'une représentation concrète du séjour et n'aurait pu affirmer que le requérant ne possédait aucune information touristique.
La Cour de justice a précisé que la violation du droit d'être entendu n'emporte l'annulation de la décision que pour autant que la procédure administrative aurait pu, en son absence, aboutir à un résultat différent (C.J.U.E., M.G. et N.R., C-383/13 PPU, 10 septembre 2013).
Cette condition est manifestement remplie en l'espèce : le document que l'administration s'est abstenue d'examiner ne constituait pas un élément secondaire ou périphérique, mais la réponse directe et immédiate au grief précis qui a fondé le refoulement et le retrait du visa. Sa prise en compte aurait nécessairement conduit l'autorité à reconsidérer le constat même sur lequel reposent les deux décisions attaquées. Le lien de causalité entre l'irrégularité dénoncée et le sens des décisions est donc établi avec certitude, et non à titre simplement hypothétique.
Cette violation du droit d'être entendu, pour autant qu'elle emprunte certains constats déjà développés au titre du devoir de minutie et de la proportionnalité, s'en distingue et les complète : elle repose sur un fondement juridique autonome, un principe général du droit de l'Union et justifie, à elle seule et indépendamment des deux premières branches, l'annulation des décisions attaquées."

- In een vierde onderdeel betoogt hij onder het kopje “*ILLÉGALITÉ DU RETRAIT DU VISA” [“onwettigheid van de intrekking van het visum”]* als volgt:

« Le requérant ne prétend nullement que la délivrance de son visa lui conférait un droit automatique et inconditionnel d’entrée sur le territoire. Il soutient, en revanche, que l’abrogation de ce visa ne pouvait légalement intervenir qu’à la condition que l’administration établisse, sur la base d’éléments concrets, actuels et individuellement vérifiés, que les conditions ayant présidé à sa délivrance n’étaient plus remplies au moment du contrôle frontalier.
En effet, l’article 34, paragraphe 2, du Code des visas prévoit qu’un visa est abrogé « s’il s’avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies ». L’administration devait donc identifier un changement de circonstances postérieur à la délivrance du visa et démontrer en quoi celui-ci faisait désormais obstacle au séjour projeté. Elle ne pouvait se borner à réexaminer sommairement les mêmes éléments, ni ignorer le programme touristique présenté par le requérant, pour substituer son appréciation à celle déjà portée par l’autorité consulaire compétente.
L'article 34, paragraphe 4, précise que l'incapacité de produire à la frontière un ou plusieurs justificatifs visés à l'article 14 ne conduit pas automatiquement à l'annulation ou au retrait du visa.

Le visa avait été délivré par la Belgique après l'examen individuel prévu par l'article 21. Pour remettre en cause le but touristique déjà admis, l'administration devait procéder à une vérification actuelle, loyale et complète.
Elle ne pouvait conclure que les conditions n'étaient plus remplies en ignorant le plan de voyage puis en affirmant, contrairement aux faits, l'absence totale de documentation. La décision de retrait, fondée sur la même carence que le refoulement, doit être annulée."

3.2. Onder het kopje "*ex nunc onderzoek en determinerend element*" betoogt verzoeker als volgt:

"Conformément à l'article 2.59, § 1er, alinéa 2, 3°, de la loi du 17 juin 2026, le Conseil procède à un examen ex nunc lorsque le recours est dirigé contre une décision de refoulement. Cette disposition ne se limite pas à imposer un contrôle de légalité figé au jour de la décision attaquée : elle habilite le Conseil à procéder à un examen complet, tant des faits que des points de droit de la cause, tel qu'il se présente au moment où il statue, et non tel qu'il pouvait apparaître, de manière nécessairement partielle, au fonctionnaire ayant statué dans l'instant d'un contrôle frontalier.
Cette portée renforcée de l'examen juridictionnel n'est pas fortuite. Elle procède du constat, que le législateur a lui-même tiré, que les décisions prises dans le cadre d'une procédure à la frontière le sont dans des conditions de rapidité et de pression qui ne permettent pas toujours à l'administré de faire valoir immédiatement l'ensemble des éléments utiles à sa cause.
L'examen ex nunc constitue le correctif juridictionnel de cette contrainte matérielle, et participe ainsi de l'exigence d'un recours effectif consacrée par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, déjà invoqué supra. Le Conseil est invité à tenir compte de la brochure touristique nominative et illustrée ainsi que de sa reproduction conservée dans le téléphone. Les photographies de ses différentes pages et, dans la mesure du possible.
Cette production ne crée pas a posteriori un projet inexistant. Elle objective un document qui existait lors du contrôle et que l'administration n'a pas examiné.
Il convient à cet égard de distinguer deux fondements, autonomes et cumulatifs, justifiant la prise en compte de ce document par le Conseil. En premier lieu, et à titre principal, ce document faisait déjà partie des éléments dont la partie défenderesse disposait au moment même où elle a statué, puisque son existence lui avait été signalée séance tenante : sa prise en compte relève donc, à ce titre, du simple contrôle de la légalité de la décision telle qu'elle a été adoptée, ainsi qu'il a été développé dans la première branche du moyen unique.
En second lieu, et à titre tout à fait surabondant, quand bien même un doute subsisterait sur le caractère suffisamment formel de ce signalement au moment du contrôle, l'article 2.59 autorise en toute hypothèse le Conseil à en tenir compte au titre de son examen ex nunc, dès lors que ce document se rapporte à une situation existant au moment de la décision attaquée et n'introduit aucun élément nouveau postérieur à celle-ci.
Les métadonnées du fichier numérique et la nature même du document, une brochure imprimée, individualisée au nom du requérant, structurée en fiches distinctes pour chacun des sept lieux qu'elle présente établissent à suffisance son caractère préexistant et exclu toute reconstitution de circonstance.
Il ne s'agit pas d'une pièce composée pour les besoins de la cause, mais d'un document dont la préparation minutieuse, antérieure au voyage, atteste au contraire du sérieux du projet touristique du requérant.
Le requérant sollicite également le dépôt du rapport de contrôle complet, des questions effectivement posées et de toute mention relative à la consultation de son téléphone. Cette production incombe à la partie défenderesse, qui seule détient le dossier administratif complet et à qui il appartient d'établir, si elle l'entend contester, que le document signalé n'a pas été porté à sa connaissance ou qu'il a bien été examiné avant d'être écarté.
À défaut d'une telle démonstration, le silence du dossier administratif sur ce point ne saurait être retourné contre le requérant : c'est à l'auteur de l'acte qu'il incombe de justifier la réalité et la complétude de l'examen auquel il prétend avoir procédé, et non à l'administré d'apporter la preuve négative d'une carence qui, par définition, échappe à sa maîtrise.
Dans ces conditions, l'examen ex nunc auquel le Conseil est tenu de procéder ne peut, au vu des éléments qui précèdent, que confirmer et renforcer les motifs d'annulation développés ci-dessus : le motif déterminant des deux décisions attaquées, l'absence prétendue de toute documentation touristique est contredit, au jour où le Conseil statue comme il l'était déjà au jour du contrôle, par un document existant, précis et vérifiable."

3.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop de artikelen 30 en 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 (Visumcode) werden geschonden door de bestreden beslissingen.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.4. De bestreden beslissingen zijn duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite, waardoor voldaan is aan de vereisten van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat alleszins na te duiden waarom de betrokken

motivering hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt dan ook niet temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek opwerpt met betrekking tot de betrokken motivering.

Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (*cf.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 108.862 van 4 juli 2002).

3.5. Verzoeker voert in essentie aan dat de bestreden beslissingen, die inhoudelijk op dezelfde wijze gemotiveerd zijn, op een onjuiste feitelijke vaststelling berusten. Hij stelt dat hij bij aankomst in België een op zijn naam opgesteld en uitgewerkt toeristisch programma voor België in een digitale versie op zijn GSM had. Hij betoogt dat hij dit aan de met grenscontrole belaste autoriteiten (GBA) gemeld heeft maar dat ze er geen kennis van genomen hebben. De motivering laat na te verduidelijken of hij werd uitgenodigd het document te openen, of een agent het zou hebben geraadpleegd, welke stappen het bevatte, of waarom het werd uitgesloten. Uit het gebrek aan een papieren versie van een toeristisch programma kon niet afgeleid worden dat hij niet zou beschikken over een reisplan. Voorts wijst hij erop dat geen enkele wettelijke bepaling stelt dat hij bij aankomst een gedetailleerde en precieze kennis van zijn voorgenomen toeristisch verblijf dient te hebben. Hij betoogt dat een visum enkel ingetrokken kan worden indien er niet meer aan de afgiftevoorwaarden zou zijn voldaan. Verweerder kon niet tot deze conclusie komen door zijn digitaal reisplan te negeren en vervolgens, in tegenspraak met de feiten, te beweren dat er geen documentatie was. Hij verbindt aan dit alles een schending van het hoorrecht. Hij hekelt ook het feit dat de bestreden beslissingen niets zeggen over de bestaansmiddelen, de duur van het verblijf en de garantie op terugkeer. Ten slotte vraagt hij de Raad om het digitaal toeristisch programma te onderwerpen aan een onderzoek *ex nunc* op grond van artikel 2.59, §1, tweede lid, 3°, van de RvV-wet.

3.6. De Raad stelt voorop dat het bezit van een visum geen automatisch recht op betreding van het Schengengrondgebied verschaft. Artikel 30 van de Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009) bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden ontleend. Op grond van artikel 6, lid 1, c), van de Schengengrenscode (Verordening (EU) 2016/399) moet een derdelander bij aankomst aan het Schengengrondgebied het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Artikel 8, lid 3, a), iv), van de Schengengrenscode laat toe dat bij binnenkomst door de grenscontrole wordt nagegaan of de betrokken derdelander in voorkomend geval over documenten beschikt ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscode kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet voldoet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd behoudens enkele uitzonderingen.

3.7. Op grond van voormelde bepalingen van de Schengengrenscode, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aannemelijk maakt en dit ook staaft. Verzoeker kan derhalve aan het feit dat hij overeenkomstig artikel 24 van de Visumcode een visum type C kreeg uitgereikt door de Belgische autoriteiten in het land van herkomst, waarbij de in artikel 21 van de Visumcode bepaalde voorwaarden voor binnenkomst werden nagegaan en de erin vermelde risicobeoordeling werd uitgevoerd, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het

betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscode niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem.

3.8. Stuk 1 in het administratief dossier betreft het "*Grensverslag Onduidelijk reismotief*", opgesteld op 12 september 2026 door de GBA. Onder rubriek "*7. Verhoor van de betrokkene*" , kan het volgende gelezen worden:

"*Op 12/09/2026 om 09.14 uur biedt de genaamde E. B. O. zich aan bij de paspoortcontrole niveau aankomst bij Inspecteur M. N. Betrokkene is aankomende passagier vanuit Kinshasa met vluchtnummer SN0358. Betrokkene is drager van zijn geldig Congolees paspoort met serienummer (…) met daarin een geldig Schengenvisum met serienummer (…).*
Betrokkene krijgt van opsteller uitleg in de Franse taal over het doel en de procedure van de controle ten burele. We vragen betrokkene de documenten, die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, voor te leggen. Uit de verklaring van betrokkene begrijpen wij het volgende : Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen en dit voor de periode van 12/09/2026 tot 25/09/2026. Het is de eerste maal dat hij Europa/België bezoekt. Betrokkene verklaart hier niemand te kennen. Hij verklaart dat hij enkel in België zal verblijven en dat hij het Atonium en de Notre Dame wil bezoeken. Verder kan hij ons geen enkele bezienswaardigheid of stad benoemen in België. Wanneer wij hem vertellen dat de Notre Dame zich in Frankrijk bevindt, zegt hij dat zijn vrienden deze bezocht hadden en dat hij dat ook wel interessant vond. Betrokkene is niet in het bezit van enige vorm van documentatie voor de inplanning van zijn reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie).
Betrokkene is in het bezit van 1300 Euro en 2000 US dollar aan cash en 1 VISA-kaart (debit).
Betrokkene heeft een terugkeerticket op datum van 25/09/2026 vanuit Brussel naar Kinshasa met vluchtnummer SN357.
Betrokkene legt ons een hotelreservatie voor in het Ibis Budget Brussels South Ruisbroek. Betrokkene verklaart dat het voorschot aan het hotel door een vriend van zijn papa betaald werd. Opmerkelijk is dat dit gebeurde met een Italiaanse kredietkaart. Wij hebben meerdere malen getracht telefonisch contact op te nemen met het Ibis Budget hotel teneinde de reservatie en de eventuele betaling van het voorschot te checken, doch konden niemand bereiken op het nummer 02/3330310 en 02/3311913.
Aantal bezoeken: Eerste keer".

3.9. De Raad kan alleen maar tot de conclusie komen dat door de GBA werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van enige vorm van documentatie over zijn reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie). Uit het Grensverslag blijkt niet dat verzoeker de aandacht van de GBA zou gevestigd hebben op een toeristisch programma op zijn GSM. Bijgevolg kan de Raad niet aannemen dat verzoeker een digitaal toeristisch programma gesignaleerd zou hebben aan de GBA maar dat ze dit niet onderzocht zouden hebben. Verweerder kan dan ook niet worden verweten dat hij in de bestreden beslissingen geen beoordeling heeft opgenomen van een digitaal toeristisch programma waarvan niet blijkt dat het hem vóór het nemen van die beslissingen ter kennis is gebracht. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift kan niet tot een ander oordeel leiden (zie *infra* punten 3.10, 3.14 e.v.). Gezien wat gelezen kan worden in het Grensverslag kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat uit het gebrek aan een papieren versie van een toeristisch programma zou afgeleid zijn dat verzoeker niet zou beschikken over een reisplan.

3.10. De bestreden beslissingen steunen bovendien niet uitsluitend op de vaststelling dat verzoeker geen toeristische documentatie voorlegde. Zij vermelden ook het feit dat hij 14 dagen in België zou verblijven (van 12/9 tot 25/9), dat het de eerste keer is dat hij naar België komt en geven weer dat hij slechts twee plaatsen kon opsommen die hij ging aandoen in België ("*Atonium" (sic)* en de" *Notre Dame"*), zonder enige verdere toelichting, waarbij zijn antwoord i.v.m. de Notre-Dame niet verduidelijkt of hij een kerk bedoelde die in België gelegen is. Eén en ander klemt des te meer gezien in het verzoekschrift (p.6) en in stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een achteraf toegevoegde toeristenbrochure betreft, verschillende kerken genoemd worden. Op pagina 6 van het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de Notre-Dame du Sablon bedoelde (Onze-Lieve-Vrouw-ter-Zavelkerk in Brussel, gelegen aan de Regentschapsstraat bij de Grote Zavel). Stuk 3 daarentegen vermeldt ook de Onze-Lieve-Vrouw ter Finisterraekerk in de Nieuwstraat. Alleszins, met het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 dat een achteraf gevoegd toeristisch programma betreft waarbij twee bezoeken gepland staan aan een Onze-Lieve-Vrouw kerk in Brussel, toont verzoeker niet aan dat de GBA destijds voorbijgingen aan een verduidelijking inzake de Notre-Dame die hij hun daadwerkelijk zou hebben gegeven en waaruit blijkt dat hij wel degelijk een "Notre-Dame" kerk gelegen in België plande te bezoeken. Verzoeker betoogt, "*Le fait qu'il s'agisse de son premier voyage explique qu'il ne maîtrise pas oralement chaque détail géographique"* [vrije vertaling: Het feit dat het om zijn eerste reis gaat, verklaart waarom hij niet elk geografisch detail mondeling kent]. De Raad ziet echter niet in waarom een eerste reis naar België verzoeker zou verhinderen te verduidelijken dat hij een "Notre-dame" in Brussel wenste te

bezoeken, temeer zijn digitale toeristische brochure die hij beweerde bij zich te hebben bij aankomst, twee van dergelijke kerken vermelden.

3.11. Van een toerist kan inderdaad niet worden verlangd dat hij alle bezienswaardigheden die hij in België zou aandoen, uit het hoofd opsomt en gedetailleerd kan beschrijven. Zulks werd echter ook niet vereist van verzoeker. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat verweerder, als hij vaststelt dat aan verzoeker die voor de eerste keer naar België komt en verklaart hier een veertiental dagen te zullen verblijven als toerist, bij gebrek aan het voorleggen van een toeristisch programma, de kans gegeven werd uit te leggen wat hij allemaal van plan is te bezoeken en hij slechts twee bezienswaardigheden kan opsommen zonder verdere nadere toelichting waarbij hij bovendien niet kan verduidelijken dat hij een kerk in Brussel zou bezichtigen, van oordeel is dat verzoeker het reisdoel niet aannemelijk maak of staaft. Dat verzoeker wel over middelen van bestaan beschikte naast een geldig paspoort met een geldig visum, een hotelreservatie, en een terugkeerticket doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het reisdoel niet gestaafd of aannemelijk gemaakt werd. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker erbij had dat deze zaken wel vermeld werden in de bestreden beslissingen. Verzoekers betoog toont geen feitelijke vergissing, schending van de zorgvuldigheidsplicht of kennelijk onredelijke of disproportionele beoordeling aan in het licht van de gegevens die voorlagen in het kader van verzoekers voorgenomen reisdoel.

3.12. Ook de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord kan niet worden gevolgd. Verzoeker werd over het doel en de invulling van zijn toeristisch verblijf ondervraagd en heeft daarop geantwoord. Nu niet blijkt dat hij tijdens die ondervraging het digitaal toeristisch programma ter inzage heeft aangeboden, kan het ontbreken van een bespreking van dat programma niet worden aangemerkt als een weigering vanwege de GBA om zijn standpunt nuttig aan te brengen tijdens zijn gehoor.

3.13. Wat specifiek nog de beslissing tot intrekking van het visum betreft, een afgegeven visum verleent zoals reeds eerder gezegd op zichzelf geen automatisch recht op binnenkomst. Artikel 34, lid 2, van de Visumcode bepaalt dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden wordt voldaan. Dit is het geval wanneer de houder, zoals hier, het doel van zijn voorgenomen verblijf niet (langer) aannemelijk maakt. Artikel 34, lid 4, van dezelfde Code sluit een automatische intrekking van het visum uit wanneer de houder aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen. *In casu* steunt de beslissing tot intrekking van het visum niet enkel op het ontbreken van bewijsstukken als dusdanig en werd er een individuele beoordeling van verzoekers verklaringen over zijn reisdoel gemaakt.

3.14. Rest tenslotte nog verzoekers vraag om het digitaal toeristisch programma aan een *ex-nunc* beoordeling te onderwerpen in de zin van artikel 2.59, §1, tweede lid, 3°, van de RvV-wet.

3.15. De Raad kan niet ingaan op verzoekers vraag.

3.15.1. Vooreerst betreft het *ex-nunc* onderzoek zoals bedoeld in artikel 2.59, §1, tweede lid, 3°, van de RvV-wet enkel de beslissing tot terugdrijving, niet de beslissing tot intrekking van het visum.

3.15.2. Ten tweede, de toelichting bij deze bepaling in de memorie van toelichting (Parlement, Kamer, 2025-2026, Doc 56 nr. 1399/001, p.143) maakt duidelijk dat enkel een dreigende schending van de grondrechten (artikelen 3 en 8 EVRM,...) een volledige *ex-nunc* beoordeling behoeft van de Raad. De Raad onderzoekt enkel of een bij het beroep aangebracht element of stuk een nieuw en pertinent element is in de zin van artikel 2.20 van de RvV-wet als het de grondrechten betreft en, zo ja, of het van die aard is dat bijkomend onderzoek door de overheid nodig is zoals bedoeld in artikel 2.60, § 1, 2° van de RvV-wet.

Deze *ex-nunc* beoordeling is er dus niet op gericht om een verzoeker de mogelijkheid te geven *a-posteriori* een door verweerder vastgestelde lacune op te vullen, *in casu* door het overleggen van een toeristenbrochure die hij niet bij zich had toen hij gehoord werd door de GBA. Verzoeker kan dus manifest niet gevolgd worden in zijn betoog dat het een vaststelling is van de wetgever zelf dat beslissingen in het kader van een grensprocedure worden genomen onder omstandigheden van tijdsdruk die de betrokkene niet altijd toelaten onmiddellijk alle voor zijn zaak nuttige elementen naar voren te brengen en dat de *ex-nunc* toetsing een rechterlijk correctief vormt voor die praktische beperking en aldus bijdraagt tot het vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze bepaling vergt *in casu* ook geen *ex-nunc* beoordeling om de redenen die verzoeker uiteenzet, minstens toont hij dit niet aan. Tevergeefs betoogt verzoeker dat de overlegging van stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift niet *a-posteriori* een reisplan creëert dat niet bestond, maar wel een document zichtbaar maakt dat reeds ten tijde van de grenscontrole bestond en dat de overheid niet heeft onderzocht. De metagegevens van het digitale bestand en de aard van het document zelf — een brochure op naam van verzoeker, ingedeeld in afzonderlijke fiches voor elk van de zeven vermelde plaatsen — tonen volgens verzoeker voldoende aan dat het document reeds voordien bestond en sluiten uit dat het achteraf voor de

gelegenheid werd samengesteld. De Raad ziet echter niet in hoe uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een gewone afprint van een toeristenprogramma betreft zonder enige aanduiding dat het van een GSM afkomstig is, kan afgeleid worden dat het digitaal document op zijn GSM reeds aanwezig was op het ogenblik dat zijn gehoor door de GBA plaatsgreep, laat staan dat hij dit gesignaleerd heeft aan de GBA. Verzoeker kan dit stuk 3 niet meer laten zetten dan wat het zegt.

3.16. Waar verzoeker ten slotte vraagt om het volledige controleverslag over te leggen, met de daadwerkelijk door de GBA gestelde vragen en elke vermelding over de raadpleging van zijn telefoon, en opwerpt dat het aan verweerder is om deze stukken over te leggen en dat hij moet aantonen dat het document opgenomen in stuk 3 bij het verzoekschrift de GBA niet ter kennis is gebracht dan wel dat hij het vóór zijn beslissing heeft onderzocht en vervolgens terzijde heeft geschoven, kan de Raad alleen maar opmerken dat het administratief dossier digitaal ter inzage lag van verzoeker. Hierin bevindt zich het Grensverslag met de inhoud zoals weergegeven in punt 3.8. Dit kan moeilijk gewag maken van een digitale toeristenbrochure en de vragen in dit verband als verzoeker dit niet gesignaleerd heeft aan de GBA. Verweerder mag uitgaan van het vermoeden dat wat in het GBA genoteerd werd door politieambtenaren feitelijk juist is. Het is aan verzoeker om dit te weerleggen met een begin van bewijs. Hij slaagt hierin niet door een uitprint van een toeristenbrochure te voegen als stuk 3 bij het verzoekschrift en voor te houden dat dit wel degelijk digitaal op zijn telefoon aanwezig was, maar genegeerd werd door GBA.

3.17. De Raad concludeert dan ook dat het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tweeëntwintig september tweeduizendzesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
S. HERBOTS	M. EKKA